

os derimod. Vi har ganske vist indrømmet, at denne Sag skulde ses ikke alene fra den historiske og moralske Side, men selvfølgelig ogsaa fra den juridiske Side, og jeg har for at belyse hele dette Forhold tilladt mig at anføre nogle Citater af en Bog af afdøde Overretssagfører Vallø. Den højtærede Justitsminister syntes at være lidt utilfreds med, at jeg ikke havde nævnt Aarstal, Pagina, Dato o. s. v. Jeg oplyste, at det havde staaet i Juridisk Tidsskrift, og at Udtalelserne stammede fra tidligere Tid, ikke fra den nyere Tid, men fra den Tid, da baade Grundtvig og Tscherning talte varmt og stærkt for denne Sag. Jeg har ikke Bogen her, jeg har afleveret den til Sekretæren, men den højtærede Minister kan altsaa faa at se, at Citaterne er ægte nok, og jeg tror heller ikke, han skal kunne sige, at jeg har revet dem ud af deres Sammenhæng, saaledes at jeg har faaet noget andet ud af dem, end jeg virkelig havde Ret til. Jeg har citeret dem for ogsaa at anføre — det kan dog have sin Interesse — en juridisk Udtalelse vedrørende Statens formentlige Ejendomsret til disse Godser. Vi har altsaa netop med Villie ikke brugt juridiske Spidsfindigheder, men kun anført, hvad der forelaa af Udtalelser ogsaa fra anden Side angaaende denne Sag. Derimod har den højtærede Justitsminister tidligere — ikke nu, da han slutter sig til Bransagers Udtalelser — set denne Sag i høj Grad fra Juræens Side. Han har ved tidligere Behandlinger af vort Forslag udtalt, at det juridisk set ikke var gennemførligt, og jeg mindes en Udtalelse af ham om, at dets Gennemførelse vilde medføre en Række Sager for Domstolene. Er det ikke at se denne Sag i højeste Grad fra den juridiske Side? Det er det selvfølgelig, og det er ikke os, der gør det, men den højtærede Justitsminister. Nu glæder vi os altsaa over, at det højtærede Justitsminister er kommet over til vort Standpunkt, og saa taler vi ikke mere om, at Socialdemokraternes Forslag ikke var juridisk gennemførligt, og vi taler heller ikke mere om, at dets Gennemførelse vilde medføre en Bunke Sager for Domstolene, saaledes at det vilde være mange Aar, inden vi fik Jorden, o. s. v.

Til sidst vil jeg sige til den højtærede Minister, at vi staaer ikke paa Standpunktet: Alt eller intet. Det har vi ikke gjort i denne Sag. Vi har forelagt vort Lovforslag, som vi mener er i Overensstemmelse med Retfærdighed og Rimelighed. Det har vi ikke kunnet faa gennemført. Vi stem-

mer imod dette Lovforslag, men vi gør det ikke, fordi vi siger: Alt eller intet, men netop fordi vi siger, at vi vil have mere, end der bydes gennem dette Lovforslag, og vi er ganske overbeviste om, at vi kan faa mere ved at vente. Og da Forholdene i det hele er saaledes, som den højtærede Justitsminister har nævnt, at vi lever i Højkonjunktorens Tid, det er vanskeligt for Landarbejderne at skaffe Penge til Jord o. s. v., og det er ogsaa vanskeligt for Staten i Øjeblikket at strække sig saa vidt, som den skulde og burde, saa lad os vente, saaledes at vi kan faa denne Sag ordnet paa den grundigste Maade. Jeg vil ogsaa sige, at det, som foreslaas her, det kan vi saamænd altid faa; det tvivler jeg ikke om.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa sige til den ærede sidste Taler (Marott), at de Herrer Socialdemokrater vil ikke, saa længe de staaer paa det Forslag, de har fremsat, opleve, at de ikke bliver angrebet med den rigtige Bemærkning, at det Forslag, de har fremsat, ikke vil kunne staa for Domstolene, hvis man tænkte sig — hvad man for øvrigt slet ikke kan tænke sig —, at det blev vedtaget af Rigsdagen, thi det gaar ud paa, at alle de Godser, paa hvilke der hviler Hjemfaldsret, skal tilfalde Staten straks ved den første Besidders Død, og en saadan Lovbestemmelse vilde lige saa lidt kunne holde for Domstolene som en Lovbestemmelse, der gik ud paa, at den Villa, en vis Folketingsmand ejer i Odense eller i Aarhus eller hvor som helst, skal tilfalde Staten, naar han dør. Den Slags Lovbestemmelser kan det ikke hjælpe noget, man træffer, de vil ikke holde for Domstolene.

Marott: Jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at der hviler ikke Majoratsbaand paa min Villa i Odense.

Justitsministeren (Zahle): Ja, jeg tænkte nu ikke specielt paa det ærede Medlems Villa. Jeg vidste ikke, det ærede Medlem havde nogen Villa. (Afbrydelse). Jeg har aldrig haft den Glæde at være Gæst i det ærede Medlems Villa, jeg kender ikke hans private hjemlige Forhold. Men det gør i denne Forbindelse aldeles ingen Forskel, thi man kan lige saa lidt træffe en saadan Bestemmelse som den omtalte med Hensyn til Godser, paa hvilke der hviler Hjemfaldsret, som med Hensyn til andre Ejendomme. Der er nemlig netop ved den Lovgivning, som opretholder disse Godser, hvorpaa der hviler Hjemfaldsret, tilsikret